

עמנואל יצחק לוי

אחיר החילזון

חמש מאות מיילז

לורד, אני חמש מאות מיילז הרחק מביתי,
אני עצמי חמש מאות מיילז. ללמדך שאצל האמריקאים,
אדם הוא סך האינצ'ים שמפרידים בין ביתו למקומו הנוכחי.
רוצה לומר, אדם בביתו אינו אלא אפס מאפס. ועתה

תן דעתך על אחיר החילזון (אחיר, אחיר), שהוא אפס מתניד על גחון,
נושא על גבו את הטינה לאמכם החורגת לכל מקום ואתר,
וגם באלבקרקי, הוא אפס מיילז מהבית. והוא אפס מאפס! פזמון:
עד שלא יתישר השבלול האמא תשאר חורגת.

ומי עוד יותר גרוע מן החילזון? אתה.
כי החילזון יודע שהוא אפס, ואלו אתה
אחד, אתה שנים, אתה שלשה, אתה ארבעה,
ככל שאתה מתרחק מהבית אתה מתפצל כמו תא
(ובכלל מצחיק שקראו לזה תא, כאלו הוא שמאכסן אותנו, ולא להפך).
במה דברים אמורים? למשל בגרושי הורים ובנשואיהם השניים
ולאחר מכן בגרושיהם השניים, ובנשואיהם השניים של בני זוגם
ולאחר מכן בגרושיהם השניים של בני זוגם. שנים, שלשה,
עשרה בתים, וזה הדבר מפחיד מאד ואין לו סוף.
שבסוף אתה נמצא בכל
כלמקום הבית שלך ושומקום הבית שלך,
וכך או כך אתה נושא אותו על גבך
ולורד אני אחד, לורד אני שנים,
לורד אני שלשה, לורד אני ארבעה,
אתה יודע מה אמורים על כך האמריקאים.

בְּחֻצֵי הַלֵּילָה יֵצֵאָה הַחֲלָלִית אֶל הַיָּרֵחַ
 בְּלִי שְׂאִי פֶּעַם נִתְקָה מִכֵּן הַשְּׁגוּר,
 וְנִשְׁאַה עֲמָה אֶת מֶרְכֵּז הַבִּקְרָה בְּיוֹסְטוֹן
 וְאֶת טֶקְסָס כְּלָה מִבְּעַד לְעֵנָנִים
 לְעֵינֵיהֶם הַמְּשִׁתָּאוֹת שֶׁל אֲבִירִים צוֹנָפִים
 וּלְמִצְהָלוֹת הָאֵינְדִּיאָנִים הַמְּצֻנָּפִים.
 שְׂרִיף פֶּאט גָּאָרְט נִקְלַע לַמַּסְלּוּלִים הַלְוִינִיִּים וְאָמַר:

יוֹסְטוֹן, יֵשׁ לָנוּ בְּעֵינָהּ, יוֹסְטוֹן, כְּדוּר הָאָרֶץ נוֹחַת עַל הַיָּרֵחַ,
 וּבִזְאוֹת כּוֹנְנֵתִי לֹמֵר לָךְ שֶׁלֹּא אוּכַל לִירוֹת עוֹד כְּדוּרִים בְּחֻלָּל הַתּוֹעָה,
 שֶׁלֹּא אֲשֶׁא עֵינַי עוֹד אֶל הַכּוֹכָבִים הַצֹּהָבִים מִמִּסְבָּאוֹת קִנְטָאקִי, שֶׁאֵת שִׁירָם אֵינִי
 שׁוֹמֵעַ עוֹד מֵאַחוֹרֵי
 מִמְּרַחֲקֵי דְמָמָה, שֶׁלֹּא אֲשִׁיר עוֹד לְעֶצְמִי "אֲנִי חוֹזֵר לְהֶאֱרָלֵן" כְּשֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁלֹּא נִפְרַד עוֹד,
 שֶׁאֵת יָפֶה מִכְדֵּי שְׂאֵאֶלֶץ אֵי פֶּעַם לְרֹאוֹת מִרְחוֹק, יוֹסְטוֹן שְׁלִי פְּלֵאִית וּבִלְעָדִית –
 אֲנִי חֵשׁ אֶת קִפְלֵי הַשָּׁמַיִם נִמְתָּחִים בְּנִסְיָקֵתָנוּ

מחוץ לאמריקה

לעתים רחוקות אני מזדמן מחוץ לאמריקה, היכן
שהכוכבים דולקים בשביל עצמם. ושם אני יודע:
צלענן גדול כבד מרחף על העולם הזה, ושמו גן עדן.
ותחת הצלענן הזה מתהלכים הננסים הורדים
ומחפשים נרות להאיר את ורדותם
בלי דעת מה שם יקרא לאותו צלענן
המקדיר מעיניהם את בבואתם.